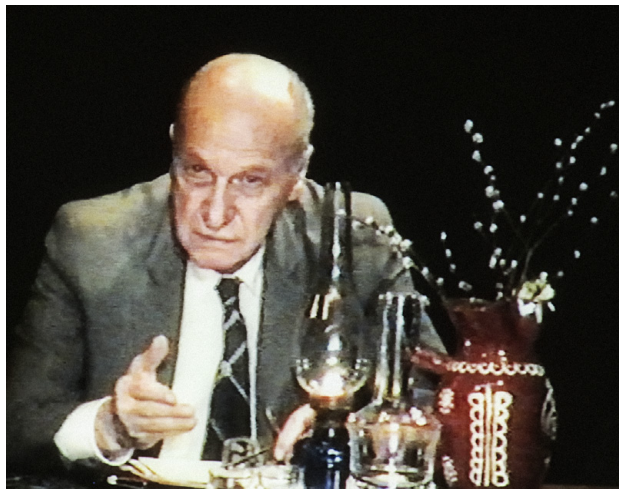

Ladinova jizba

Ohlédnutí za básníkem
Ladislavem Nezdařilem a jeho tvorbou

Richard Sobotka

Edice Milé tisky

Ladinova jizba

Ohlédnutí za básníkem
Ladislavem Nezdářilem a jeho tvorbou

Richard Sobotka

Dne 8. února 2022 uplyne 100 let od narození básníka Ladislava Nezdařila.

Na domě čp. 1866 v někdejší samostatné obci Tylovice je dřevěná pamětní tabule s textem: Tady žil a tvořil Ladislav Nezdařil, básník Horních chlapců.

Rodný dům Ladislava Nezdařila v Tylovicích, místní části Rožnova pod Radhoštěm

Vyšlo v rámci projektu tvůrčí skupiny seniorů
„Město v mé paměti“ při Městské knihovně
v Rožnově pod Radhoštěm.

Ladislav Nezdařil – básník s velkým B

PhDr. Ladislav Nezdařil (8. 2. 1922 Rožnov pod Radhoštěm, Tylovice – 15. 1. 1999 Praha), básník a literární teoretik, profesor jazykové školy na UK v Praze.

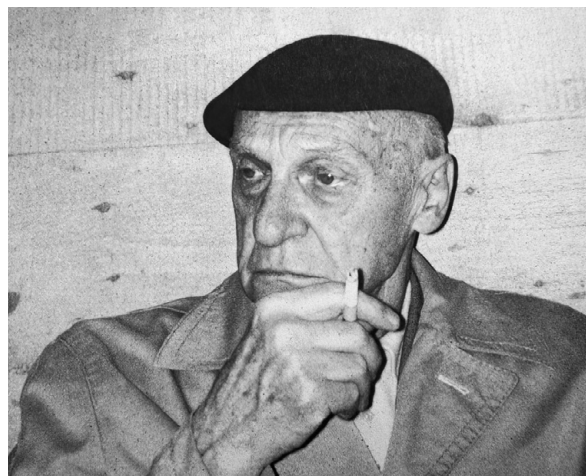
Ladislav Nezdařil se narodil v Rožnově pod Radhoštěm. Dětství prožil v Tylovicích, tehdy ještě samostatné obci. Studoval na Gymnáziu Františka Palackého ve Valašském Meziříčí. Už tehdy se zajímal o literaturu a psal verše. Básnickou prvotinu Tiché lásky vydal v roce 1943. V témž roce byl totálně nasazen v Osvětimi. Na krušné válečné časy reagoval básnickou sbírkou Talisman. Po osvobození v roce 1945 napsal a inscenoval v Rožnově pod Radhoštěm svou divadelní hru Jde o můj život. Knihy vydával pod pseudonymy Jan, Jiří nebo Pavel Sutnar.

Po válce studoval na Karlově univerzitě srovnávací literaturu, romanistiku a germanistiku. Poté nastoupil jako vědecký pracovník Akademie věd – Kabinet pro moderní filologii. Pak pracoval ve Výzkumném ústavu pedagogickém. Roku 1960

se stal profesorem na Státní jazykové škole v Praze.

I když se v době komunistického režimu mohl literární vědě věnovat pouze zájmově, vydal v roce 1985 spolu s Petrem Demetzem německou antologii české lyriky Pánbůh mi dluží jednu holku. Je také autorem rozměrné studie Česká poezie v německých překladech.

V roce 1967 si město Rožnov pod Radhoštěm připomínalo 700 let od první písemné zmínky. Při této příležitosti byla vyhlášena literární soutěž,

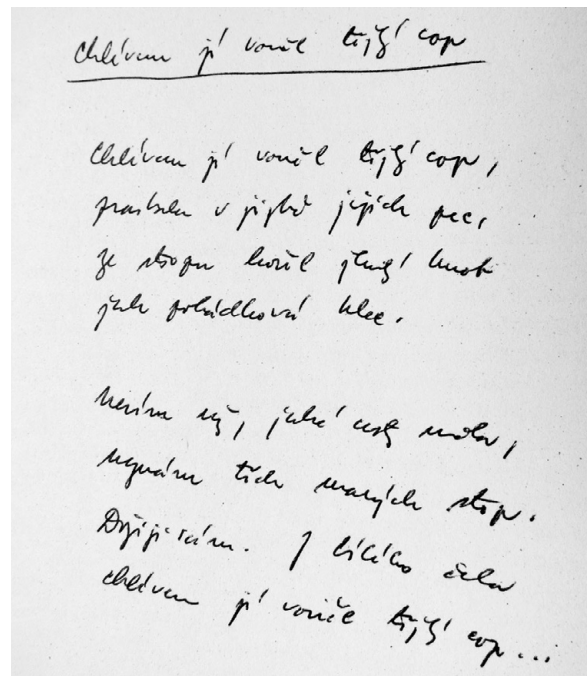
Básník Ladislav Nezdařil

v níž Ladislav Nezdařil získal první místo za básnickou sbírku *Horní chlapci*, napsanou ve valašském nářečí. V této básnické sbírce se vyznal z lásky ke kraji, z něhož vyšel, jsou to verše o domovu, o hledání životních jistot, o životě a lásce.

Básnická sbírka *Horní chlapci* se dočkala celkem čtyř vydání (1968, 1970, 1981, 2000). Ilustracemi verše Ladislava Nezdařila doprovázel v 1. a 2. vydání akademický malíř Luděk Majer, v dalších pak Kornelie Němečková a Karla Palátová. Výtvarnice Hana Schneiderová, narozená v Berlíně, se inspirovala zhudebněnou poezií Ladislava Nezdařila k vytvoření série pastelů.

Nestává se často, aby poezie některého básníka dosáhla už za jeho života takového ohlasu, jako tomu bylo u básnické sbírky Ladislava Nezdařila *Horní chlapci*. U Nezdařilovy poezie nesporně sehrála roli skutečnost, že jde o básně napsané ve valašském dialektu, který dnes, až na nepatrné výjimky, neuslyšíme dokonce už ani v hovorové řeči stařešinů, kteří ještě za svých mladých let vyrostli na tomto pravopise. Jen tu a tam lze ještě zaslechnout libozvučnou intonaci valašského nářečí. Ladislav Nezdařil v něm dokázal napsat celou poému, rytmickou, melodickou, obsahově plnokrevnou. V jeho verších jako by čas starých pecí, klikatých uliček Tylovic a dřevěného Rožnova,

nachýlených střech prastarých dřevěnic nebyl už jen dávnou minulostí, ale posud se v povětří vznášela vůně staletými vysušeného dřeva a sluneční prach z jejich křivých střech stále padal do tváří kolemjdoucích.

Rukopis básníka Ladislava Nezdařila

Básnická sbírka Ladislava Nezdařila Horní chlupci se dočkala také zhudebnění.

„V únoru 1997 k 75. narozeninám Ladislava Nezdařila připravilo rožnovské Poetické divadlo komponovaný pořad z jeho básní za účasti autora v rozhovoru s Josefem Malářem. Některé z básní členové APD i zazpívali, např. Padaj, dešťu, padaj, Za Rožnovem tmavá hora, Když umírají staré koně, Když sa rosa třásla, Hučí hora vysoká, neboť je nadšeně zhudebnil Pavel Sumec a nastudovala cimbálovka Soláň – cimbál Monika Kovářová, housle a zpěv Lukáš Španihel, basa a zpěv Martin Kovář. Básník byl dojat," uvedla emeritní ředitelka rožnovské městské knihovny Jarmila Mikulášková.

Neobyčejnému zájmu veřejnosti se v neděli 29. července 2007 těšil komponovaný pořad Valašského muzea v přírodě Ozvěny Valašského Slavína – Ladislav Nezdařil, uspořádaného v prostorách budovy Sušáku k nedožitému 85. výročí umělcova narození. Na programu byla recitovaná a zpívaná poezie Ladislava Nezdařila Horní chlupci v podání Tomáše Kočka. Pořad doprovázela výstava ilustrací této básnické sbírky malířů Luďka Majera, Kornelie Němečkové, Karly Palátové a Hany Schneiderové. Hudební pořad byl zároveň vydán na CD nosiči pod titulem Sadné zrno. Za interpretaci tohoto díla Ladislava Nezda-

řila obdržel Tomáš Kočko Cenu Jantar Moravskoslezského kraje za rok 2019.

„Tomáš Kočko obdržel Cenu Jantar za album Sadné zrno, které je jeho osobní rezonancí s poezií básníka Ladislava Nezdařila. Kočkovy písně vyrůstají z hlubokého prožitku a bytostného souznění s literární předlohou. Výsledná podoba písní přesvědčuje neobyčejným citem k rytmické pulzaci veršů, melodickou podmanivostí a také aranžérskou představivostí. Nahrávka zdařile vykresluje existenciální tíhu, touhu po svobodě, palčivá zklamání i neutuchající naději.“ (Cena Jantar)

Tomáš Kočko a jeho hudební skupina

Impozantní bylo vystoupení Tomáše Kočka (kytara, zpěv) a jeho orchestru. Jednotlivé hudební pasáže podkreslovala a zvýrazňovala na housle, violu a zpěvem Libuše Černá, na flétnu hrála a také zpívala Helena Macháčková, na kontrabas dodával skladbám patřičnou hloubku a také zpíval Kamil Medvěd Tománek, na cimbál hrál Petr F. Hladík. Mnohé, zvláště dynamicky pojaté skladby doslova strhly zcela zaplněný sál Sušáku.

K tomu Tomáš Kočko uvedl: „Verše Ladislava Nezdařila jsou pro mě přemostěním moderní doby a starých časů, protože v sobě spojují to dávné a zároveň moderní. Kdosi napsal, že Nezdařilovy verše nejsou archaickým vzpomínáním na dávné časy, ale spojením moderní poezie a dialektu.“

V rámci kulturního pořadu byl rovněž promítnut videozáznam Ladislava Nezdařila při četbě svých veršů. Ty v libozvučném valašském nářečí podnes rezonují na obou březích tylovické říčky Hážovky.

Už v roce 1996 byl tento pořad připravován a Ladislav Nezdařil při té příležitosti napsal tylovickému příteli Chromčákovi -Fernetovi poznámku: „Psal mi jakýsi Kočko, kterého vůbec neznám a kterého jsem vůbec nikdy neviděl. Je to student operní režie na brněnské JAMU, a ke svému dopisu mi přiložil kazetu, kde moje básně zhudebnil za doprovodu kytary, nazpíval a nahrál. No, úplná

paráda! O prázdninách si to oba poslechneme, ale musíme při tom dobře popít, jinak bychom se mohli zcela nedůstojně rozbřečet.“

Jako Poctu básníkovi zhudebnila verše Ladislava Nezdařila také Alena Valová. Vydala magnetofonovou kazetu Horní chlupci – pásmo recitované a zpívané poezie ze sbírky Ladislava Nezdařila. V první části MC kazety se odvíjejí Nezdařilovy poetické vzpomínky na staré časy Búrajú našu pec, ve druhé části zbojnická balada Hučí hora vysoká.

Alena Valová, autorka hudebního doprovodu, zpěvačka a producentka k tomu uvedla:

Alena Valová, autorka, zpěvačka a producentka

„Nezdařilovy verše mám zhudebněné už deset roků, ale nebyla příležitost udělat z nich kazetu. Stalo se tak až nyní ve spolupráci s Českým rozhlasem v Ostravě a jsem tomu upřímně ráda. Kazetu se podařilo doprovodit skvělými ilustracemi akademického malíře Ludka Majera. Na přebalu je uvedena Nezdařilova Půlnoční zdravice městu Rožnovu. Důvodem k radosti je také skutečnost, že se Rožnovu dostává reprezentativní publikace, včetně fotografií starého a současného města. Práce na zhudebnění Nezdařilových veršů byla nádherná, něco jako sen, který se mi stal skutečností.“

Od té doby se na zhudebnění básnické sbírky Horní chlupci podíleli i další autoři. Z nich můžeme namátkou vyjmenovat sourozence Ulrychovy, dále Veroniku Kickovou, Mariana Friedla a Mariana Věna, který pochází ze Slovenska a verše Ladislava Nezdařila se ho dotkly natolik, že velkou část jich zhudebnil. Každý z namátkově uvedených hudebníků použil hudební žánr, který mu byl blízký, a s podivem můžeme napsat, že verše nejen obstály, ale našly si místo v hudebních žánrech, jež přijaly za vlastní. (Např. Arne Linka: Tři písně pro baryton a klavír na verše Dr. L. Nezdařila. Rok vytvoření 1994. Opus 41. Autor textu Dr. L. Nezdařil „Horní chlupci“, datum premiéry

3. 10. 1995 v Brně. Interpreti: Karel Škop – zpěv, Arne Linka pf.)

Zvučné verše v jadrném valašském nářečí Ladislava Nezdařila tak žijí dál i ve zhudebněné verzi.

K upomínkovému pořadu v Sušáku Valašského muzea v přírodě v roce 2007, kde byla současně uspořádána výstava ilustrací k básnické sbírce Ladislava Nezdařila, uvedl PhDr. Karel Bogár:

„Nezdařilova poezie je v poetické tvorbě zcela něčím novým. Neupíná se ke starým artefaktům, ale využitím jadrného tónu lidové mluvy promlouvá k současnosti a spojuje tak děje dávno minulé se současností. Právě toto pojetí gradoval zhudebněním Nezdařilových veršů hudebník Tomáš Kočko (nar. 4. 3. 1972 Frýdek). Tak jako poezie Ladislava Nezdařila v básnické sbírce Horní chlupci nebyla a zřejmě ani nebude překonána, protože takto brilantně v libozvučném valašském nářečí dosud nikdo nepsal, a zřejmě už ani psát nebude, tak i hudební verze Tomáše Kočka je něčím výjimečným. Tylovický básník Ladislav Nezdařil i osm let po smrti vlastně stále žije a žít bude nadále ve svých verších, i jejich zhudebněním Tomášem Kočkem.“

Sbírka poezie Horní chlupci vyšla už ve čtvrtém vydání. Prvá dvě ilustroval akademický malíř Luděk Majer, další Kornelie Němečková a prozatím

vydání poslední Karla Palátová. Pod dojmem zhu-
debněných básní se o jejich výtvarný obraz po-
kusila také mladá výtvarnice Hana Schneiderová
(narozená v Berlíně).

Každého ze zmíněných výtvarníků Nezdařilov-
vy verše oslovily poněkud jinak, přece nejpříhod-
něji je svými kresbami zcela v duchu Nezdařilovy
poezie i Valašska ztvárnil akademický malíř Luděk
Majer, který uvedl: „Chtěl jsem svými ilustracemi
vyjádřit básníkův vztah k Valašsku, i mentalitu La-
dislava Nezdařila.

Každý z výtvarníků vnesl na Nezdařilovu poezii
nový pohled a využil ilustrací k tomu, aby vyjádřil
nadčasovost Nezdařilova díla, které, tak jako kaž-
dá velká poezie, je touhou po kráse, po lásce, svo-
bodě, sociální spravedlnosti, po míru a domovu.

Verše Ladislava Nezdařila připomínají, že
pod hmotnou stránkou, která je dnes tak pre-
ferována, vyzvedávána, samospasitelně před-
kládána, je stránka duchovní. A toto duchovní
bohatství a duchovní podstata nemůže být zako-
tvena v nějaké globalizační neurčitosti, kosmo-
logickém vzezření, ale v řádu reálného života,
ve stole a v chlebě na něm, v krajině, v zrození,
v matčině jazyku a ještě ve spoustě zcela obyčej-
ných věcí, které ve chvatu, kdy spějeme někam
a nevíme kam, pomíjíme.“

Ozvěny domova

Dnes už je starý Rožnov uchován jen ve starých
pohlednicích, ve snech a vzpomínkách pamětníků.

Pamětní deska na rodném domě Ladislava Nezdařila
v Tylovicích

Dřevěné městečko, zdobené štíty domů, po-
rostlé šlahouny popínavých rostlin, pavlače, stin-
ná podloubí. Ještě na začátku 20. století se domy
houfovaly kolem náměstí a také v blízkosti pyš-
ně vypjaté věže kostela Všech svatých, odkud za-
znívala tesklivá melodie rožnovských hodin. Rož-
nov si uchovával lázeňskou noblesu: léčebný dům
v městském parku, růžový parčík na náměstí, pro-
menádu lázeňských hostů kolem altánu v Hájni-
ci. Z každého zákoutí ve městě i okolí zurčela

písnička, voňavá jako zpod rozkvetlého šípku. Vše na obzoru rámoval majestátný Radhošť.

Dnešní Rožnov už jen paběrkuje dřevěný svět jakoby zapomenutými dřevěnkami v městských částech Kramolišov, Tylovice, Hážovice a také na Dolních a Horních Pasekách. Jsou už jen ozvěnou toho Rožnova, o kterém ve svých básních Horní chlapci Ladislav Nezdařil zpívá. Tak hluboko měl rodné Valašsko zakotvené v srdci, že ani dlouhý pobyt v Praze nevytěsnil dotek dlaně na drsném dřevě prastaré dřevěnice s okénky plných červených muškátů, z nichž včely vylétají do slunka.

Neúprosný čas proměnil Rožnov do nové podoby. Uvědomělí lidé, kterých v Rožnově bývalo vždycky dost, uchovali někdejší dřevěné městečko pro další generace v obdivovaných exponátech a architektonických skvostech Valašského muzea v přírodě.

Nezdařilova jizba

Na návsi v Tylovicích, nedaleko křížku, je rodný dům básníka Ladislava Nezdařila. V podkroví se podnes nachází jeho jizba – Ladinova jizba.

Na zdech staré obrázky po rodičích, svícen s ohořelou svíčkou, miska vlašských ořechů, láhev likéru, odtikávající hodiny a fotografie Ladina sedícího na pohovce nedaleko kachlových kamen, příjemně sálajících teplo. Dvě stará rádia z 50. let 20. století, ale také moderní radiomagnetofon, skříňové hodiny, proutěný koš se dřevem, lopatka, smetáček, řada magnetofonových kazet, porůznu hromádky knížek jen je otevřít a zalistovat v nich, staromódní židle s polstrováním, na kterých se tak dobře sedí, teploměr na stěně, lustr na stropě se svítidly ve tvaru polních květů, psací stůl, televizní přijímač, pohodlný ušák. Velké zrcadlo. Nad ním Ladinův portrét, pod ním pohovka. Petrolejový kávovar. Portréty Ladinových rodičů.

V podkrovní jizbě Ladin, básník s velkým B, při svých návratech vítal hosty. Pro každého z nich to byla čest, že může vystoupat po dřevěných schodech do podkroví a s Ladinem pohovořit. Podnes Ladinova jizba dýchá přívětivostí a jakousi starobylostí jako za časů, kdy za oknem kvetl červený

muškát a voněl tam rozmarýn, kdy dveře stáry na závoře, na nedaleké mezi kvetl rezekvítek tenký a také důška mateří.

Kachlová kamna příjemně sálají, nástěnné hodiny melodicky odbíjejí čas po čtvrthodince a mezi tím uplývají vzpomínky na básníka, který by se 8. února 2022 dožil sta let.

Ladinova jízdna. Ladislav Nezdařil a Drahuše Drahotová-Nezdařilová.

Bylo to přívětivé setkání s Ladinovou životní stálicí a průvodkyní RNDr. Danuší Drahotovou-Nezdařilovou, hřejivé vzpomínání na básníka Ladislava Nezdařila, autora Horních chlapců, a právě v tom nejprůhodnějším místě – v Ladinově jizbě.

„Moje maminka pocházela z Frýdku-Místku. Rodiče se seznámili v Praze a po válce se odstěhovali za prací do pohraničního města v západních Čechách Sokolova, které se osídlovalo. Já jsem jezdila do Prahy a chtěla jsem tam zůstat,“ vzpomínala paní Danuše Drahotová-Nezdařilová. „Seznámila jsem se s Ladinem v Praze v Thomayerově nemocnici, kam jsem nastoupila jako zdravotní sestra na všeobecnou internu (až o něco později jsem začala navštěvovat přírodovědeckou fakultu). Shodou okolností tam byl hospitalizován Ladin. Jednou večer si přišel pro prášek na spaní. Během noční služby jsem četla Halase. Zalistroval ve sbírce, otevřel ji na stránce s básní Déšť v listopadu a zarecitoval svou zamilovanou:

*A co bys chtěl
až k srdci zamračený
když taková voda padá*

*A já bych chtěl
úlevný drobek nahé ženy
co mne má ještě ráda.*

Tehdy jsem si o něm pomyslela cosi nepřekného. I tak jsme si řekli telefonní číslo, zavolali si a párkrát se viděli.

Byl osmašedesátý rok, Ladin odjel na dvouměsíční prázdniny do Rožnova. Do toho přišla srpnová invaze a okupace, takže se vrátil do Prahy opožděně. Právě v té emočně vypjaté době se náš vztah upevnil a naplnil. Od té doby jsme byli spolu celých následujících třicet let.

Od roku 1969 jsem začala jezdit do Rožnova. A protože jsem jako dítě vyrůstala v Sokolově v domě po odsunutých Němcích, kde byla kachlová kamna, připadala jsem si v Ladinově jizbě, a v tom líbezném kraji na Valašsku, jako doma. Kdykoliv do Tylovic přijedu, a jezdím sem ráda, je to pokaždé takový mír pro duši po tom pražském zmatku. Ladin svůj domov miloval. Rád se sem vracel.

I zdejší krajina mi přirostla k srdci, na Valašsku se cítím být víc doma, než v Sokolově. Jezdím tam na hrob rodičů a za sestrou, která tam žije, ale doma se cítím být tady. Vždycky si říkám, že tady je to taková náplast na duši a jezdím sem ráda, protože vím, že Ladin to tady také velmi miloval. Pro Ladina to byl takový ráj na světě.

Organizovala jsem čtvrté vydání sbírky Horní chlapci. Vyšla krátce po smrti Ladina. Zemřel

roku 1999 a knížka vyšla roku 2000. Byla to pro mne práce velice příjemná, setkala jsem se s nádhernými lidmi. V tom období, kdy Ladin odešel, mi bylo nejbolestnější, takže mi vydání sbírky Horních chlapců pomáhalo přežít. Zůstala mi nádherná vzpomínka na paní Palátovou, která dělala ilustrace ke 4. vydání Ladinovy sbírky a která řekla, že si celý život přála ilustrovat tři knihy: Bibli, Citadelu od Exupéryho a Nezdařilovu knížku Horní chlapci. Takže to byl pro mne takový heřmánkový obklad na srdíčko a na dušičku.

Dosud opatruji jeho veškerou pozůstalost. Jsou tady ještě některé jeho dosud nevydané verše. Na téma jeho Horních chlapců už byly udělány tři diplomové práce. I na zhudebnění Horních chlapců došlo.

Zůstaly po Ladinovi nějaké básně. Problém je v uspořádání jeho pozůstalosti. Ladin měl předstihu, že by některým významným osobnostem z literárního světa nějakou báseň věnoval. Předpokládala jsem, že některý ze studentů bude na toto téma pokračovat jako doktorand, a stále doufám, že se toho někdo chopí. Ráda bych se dožila toho – literatura byla i mým koníčkem, což nás s Ladinem také významně spojovalo – kdyby někdo z mladých projevil o Ladinovu pozůstalost zájem a pomohl mi ji uspořádat.“

Už jen vzpomínka

Od dětství sál básník Ladislav Nezdařil v tylovické chalupě U křížku atmosféru starého Rožnova.

V roce 1922 formanské vozy rozvážely tovar místních pláteníků do Pešti a Vídně. Nakupovat sirky, cukr, a co bylo v domácnosti potřeba, chodili Tylovjané do kvelbu Kláry Mlčochové. Vařilo se ve staré peci na otevřeném ohništi.

Roky odloučení od domoviny, strávené profesí vysokoškolského kantora v Praze, nechaly v Ladislavu Nezdařilovi vykvasit prožitky z dětství a mládí v tehdy samostatné obci Tylovice (dnes městská část Rožnova p. R.), která ve skutečnosti vždy byla pokračováním Horní (dnes Bayerovy) ulice města Rožnova, takže kontakt na život prostých lidí i měšťanů byl bezprostřední. Horní rožnovskou ulicí a přes Tylovice jezdili formani s povozy naloženými towarem do světa na jarmarky, tudy se opět vraceli a část peněz za prodané zboží nechávali jako úlitbu v hospodách Hostýnek a Harcovna. Z oken tylovických chalup byl ničím nerušený výhled na voňavé louky a pole až po Rysovou horu a opačným směrem na Horečky s vrchy Klúzov a Ostrý. I Tylovice žily lázeňskou atmosférou kdyosi věhlasných klimatických lázní Rožnov, lázeňští

hosté sem zavítali při svých procházkách a navštěvovali rázovitou restauraci Harcovna.

Také do Tylovic pronikl v závěru 19. století pletařský průmysl a přímo na návsi U křížku, nedaleko rodného domu Ladislava Nezdařila, byla vybudována pletařská továrna (dnes mateřská škola).

To vše zanechalo hlubokou a trvalou stopu v paměti, duši i srdci básníka.

I když Ladislav Nezdařil působil v Praze, stále nosil atmosféru starobylých Tylovic a dřevěného Rožnova ve svém srdci. Snad právě ten odstup nechal vykristalizovat jeho poezii v jedinečné básnické sbírce Horní chlapi (1968).

K jeho literárnímu dílu patří knihy Tiché lásky (1943), Talisman (Osvětim 1945), Pražská léta Rainera Marii Rilka (1998). Vydal Českou poezii v německých překladech (1985) a spolu s Petrem Demetzem, univerzitním profesorem v New Havenu (USA), v roce 1994 výbor z díla českých básníků 20. století pod názvem Pánbůh mi dluží jednu holku. Poezie Ladislava Nezdařila byla zfilmována (Černý kapitán, 1976; Búrajú starú pec, 1978), a také zhudebněna (Horní chlapi, 1999).

Neúprosný čas odvál vzpomínky na někdejší nostalgické Valaško. Starú pec už zbúrali i v té poslední chalupě. Marrně bys chtěl koupit sirky

a homoli cukru v kvelbu Kláry Mičochové nedaleko tylovického křížku. Rožnovskou Horní ulicí, ani Tylovicemi už nezazvoní podkovy formanských koní.

Ani básník Ladislav Nezdařil už nic z toho nevyzpívá ve své poezii. Zemřel 15. ledna 1999. Jeho ostatky byly 7. října 2000 uloženy na Valašský Slavín. Jeho hrob zdobí pomník Martina Gaji a prostý nápis: Básník horních chlapců.

Ladinova jizba. Portréty rodičů: Ladinova matka a otec.

Ladinova jizba. Danuše Drahotová-Nezdařilová.

Ladinova jizba. Zákoutí s kachlovými kamny.

Ladinova jizba. Zákoutí s křeslem.

Místo posledního odpočinku Ladislava Nezdařila na Valašském Slavíně

Ladinova jizba

Ohlédnutí za básníkem Ladislavem Nezdařilem a jeho tvorbou

Richard Sobotka

Rožnov pod Radhoštěm 2022

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm, příspěvková organizace
Bezručova 519, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm

Tel.: 571 654 747, 777 808 695
e-mail: knihovna@knir.cz
www.knir.cz

Edice Milé tisky č. 27

ISBN: 978-80-87334-48-5

Městská
knihovna
Rožnov pod Radhoštěm

Odpovědný redaktor:
Pavel Zajíc

Redakční rada:
Richard Sobotka, Ivan Bajer, Vladimír Bartošek,
Marcela Slížková, Helena Uhrová

Sazba: Honza Bartoň

Logo Město v mé paměti a kresba knihovny:
Vladimír Bartošek

Foto a reprofoto Richard Sobotka

Poděkování za pomoc při sestavování tohoto
Milého tisku patří RNDr. Danuši Drahotové-
Nezdařilové, Bc. Pavlu Zajícovi, emeritní ředitelce
městské knihovny Jarmile Mikuláškové, Městské
knihovně a Městskému úřadu v Rožnově
pod Radhoštěm.

Městská knihovna

Rožnov pod Radhoštěm

MILÉ TISKY
